

TOCH NAAR I

door FROUCH

„Zeg moeder,” Pim Verdoorn stormt de kamer binnen. Moeder is net aan het telefoneren en wenkt met haar hand dat hij even wachten moet. Pim dreunt heen en weer van de tafel naar het dressoir. Zijn ogen schitteren. Heeft hij daarnet een mooi plan bedacht? Hè, wat duurt het lang voor moeder klaar is. Als ze de hoorn op het toestel legt zegt hij: „Moeder mag kleine Dorus mee naar de kersendag op Neerbosch?”

Moeder zet een bedenkelijk gezicht en zegt: „Ja joh, wat mij betreft graag, maar we hebben al plaatsen te kort in de bus, er zijn al kinderen die met z'n drieën op een bank van twee moeten zitten. Ik heb het precies uitgekiend. Het gaat net, maar eerlijk Pim er kan geen muis meer bij.”

Pim kijkt haar aan en zegt dan ineens: „Dan blijf ik thuis en mag Dorus mijn plaats in de bus hebben.” Meteen holt hij weg, want hij wil niet laten zien dat er tranen in zijn ogen springen. Moeder roept: „Pim.”

Maar Pim is al verdwenen. Achter in de tuin klimt hij als een haas in een oude knoestige boom. Dat doet ie wel vaker. Niemand kan hem daar vinden. Hij kijkt uit over de grote weilanden die om het dorp heen liggen. In de verte ziet hij het IJsselmeer. De zon blikkert over het water. Pim zucht eens diep. Nou gaat hij dus niet mee naar de kersendag. Er dringen tranen in zijn ogen. Hij likt ze af met zijn tong. Is hij een grote kerel of niet! Moet hij daar nodig in de boom gaan zitten grienen. Nou ja natuurlijk is het jammer. Verleden jaar heeft hij het busje van Marietje, zijn zusje overgenomen. En steeds als hij er nu mee loopt en geld inzamelt moet hij aan die fijne kersendag denken. Marietje is al drie keer meegeveest. En ze heeft hele verhalen opgehangen. Zo fijn vond ze het. Pim zucht nog dieper. Zijn ogen dwalen door het wijde land. Daar woont Dorus. Kleine Dorus zeggen ze nog altijd. Maar Dorus is ook al tien jaar, hij is net zo oud als Pim. Dorus

heeft kinderverlamming gehad en hij kan bijna niet lopen. Dorus die toch altijd tevreden is.

En die blij is met elk uur dat Pim of een ander vriendje naast zijn stoel wil zitten. Zijn ogen glanzen als een van de jongens een prachtige appel op zijn handen legt. Ze glanzen nog meer als ze een extra bibliotheekboek brengen. Pim wrijft zich met de vuisten over zijn ogen. Gek, dat hij eigenlijk zo maar weggehoid is. Kom, vooruit hij moet niet langer liggen te zeuren. Dorus gaat mee naar de kersendag in zijn plaats. Basta. Afgelopen, geen gezanik meer. Hij kan tenslotte doen wat ie zelf wil. Fietsen, zwemmen, roeien met de oude boot van Karel, zijn broer. En in de vakantie gaat ie nog met zijn oom en tante naar Ameland. Kamperen in een echte tent in de duinen. Dat is toch jofel. Laat hij daar maar aan denken. Pas op, daar komt moeder aan. Nou een vrolijk gezicht zetten, Pim.

„Meen je dat werkelijk dat Dorus voor jou mee mag naar de kersendag?” vraagt moeder. Ze staat te kijken onder de boom, als Pim naar beneden klimt.

„Tuurlijk,” zegt Pim. „Ik weet dat hij het erg fijn vindt, want Marietje en die andere kinderen hebben hem verteld van die keren, dat ze mee geweest zijn naar Neerbosch. Nou en ik ga straks toch ook nog met oom en tante naar Ameland. 't Geeft niks, moeder.”

Moeder klopt hem op zijn schouder. „Ga het maar dadelijk aan hem vertellen,” raadt ze

Allen gaan mee naar de Kapel

DE KERSENDAG

DER HOONING

Met feestmutsen op gaat het in optocht naar de reuzetent

Pim aan. „Ik heb dokter Groen even gebeld of die er geen bezwaar tegen maakte. Die vindt het best.”

Als Pim het verrukte gezicht van Dorus ziet heeft ie helemaal geen spijt meer. „Mag ik dan jofel naast jou zitten?” vraagt Dorus. „Joh, wat fijn.” Nu heeft Pim ineens haast. Hij is al bij de deur. „Nou ajuusjes, tot morgen, dan halen we je wel.” Weg is hij al...

Als ze een paar dagen later aan 't knikkeren zijn zegt Harm Jan ineens: „Zeg Pim, 'k vind het toch erg lam dat jij nu niet mee naar Neerbosch gaat. Toe, doe het maar.”

„Nee hoor,” zegt Pim luchtig. „Als er nog ruimte genoeg was in de bus, maar moeder zegt dat het beslist niet kan. En ik ga toch wel uit. Laat Dorus nou ook eens uitgaan.” Harm Jan mept hem op zijn schouder. „Vooruit dan maar Pimmetje, zet 'm op. Hier op mijn groene stuijer.” En even later knikkeren ze weer dat het een lust is.

Ja en dan is het al gauw juli. De kersendag is laat dit jaar. 't Is ook zo'n koud voorjaar geweest. Dorus praat honderd uit. En 't is voor Pim erg moeilijk om te zeggen dat hij niet mee gaat. Hij doet het niet, want als Dorus hoort dat Pim thuis moet blijven wil hij natuurlijk niet mee. Pim omzeilt dus zoveel mogelijk alle gesprekken over Neerbosch en de kersendag.

De dominee vertelt van de kleine zandkorrels

Ze gaan op zaterdag 7 juli. Vrijdagavond zit Pim verdiept in zijn boek. Hij leest met kleuren op zijn wangen en schitterende ogen. 't Is ook net zo spannend. Hij hoort niet eens dat de telefoon gaat. Hij hoort niet dat moeder zegt: „Prachtig, daar ben ik blij om. Dag meneer.”

Als Pim welterusten zegt strijkt ze hem even over zijn stugge blonde kuif: „'k Vind het toch fijn dat je je plaatsje aan Dorus afstaat. Dag Pim, slaap lekker.’

En de volgende morgen? „Pim, wordt wakker,” roept moeder. Wat landerig slaat Pim zijn ogen op. Mooi weer, 't is nog vroeg, maar toch schijnt de zon al. „Vooruit niet zeuren,” broemt ie in zichzelf. „Als jij een gezicht van oude lappen zet had je beter zelf mee kunnen gaan. Je moet ook wat voor een ander overhebben, zonder een gezicht te trekken van drie dagen slecht weer en de volgende dag regen.”

Hij wrijft zich nog eens weer de ogen uit. Want kijkt hij wel goed? Daar op de stoel legde hij gisteravond zijn grijze plus-fours neer. En nu hangt daar zijn zondagse groene. En een schoon wit hemdje en zijn nieuwe geruite jasje. En onder de stoel staan zijn zondagse schoenen, keurig gepoetst. Pim wrijft zich nog eens weer in de ogen. Hij slaapt toch niet meer?

Meteen komt moeder binnen. Ze lacht: „Vlug aankleden Pim, je hebt nog een half uur.”

„Maar... maar,” stottert Pim. Anders kan ie wel woorden vinden, maar nu komt er hortend: „Ik ga toch niet mee?”

„En of je gaat,” knikt moeder plezierig. „Gisteravond belde de reisleader van de N.W.H. me op. De 30 persoonsbus die ik zou krijgen is kapot. Een as stukgereden. Of ik er bezwaar tegen had een bus van een andere maatschappij te nemen. Die was veertig persoons, maar de kosten werden niet hoger. Nou en nu hebben we ruim plaats en jij kunt ook mee.”

Kersen eten in de feesttent

Dan houdt moeder haar handen voor de oren want Pim geeft een onmenselijke schreeuw en danst door de kamer. 't Is ook te mooi om waar te zijn. Ja, dat vinden ze de hele dag. Alle vrienden slaan Pim op de schouder. „Jofel jo.” Pim geniet van het verrukte gezicht van Dorus. Eerst al die lange reis met de prachtige nieuwe bus. Ze rijden niet hard, want het is een nieuwe en die moet eerst ingereëden worden, vertelt de chauffeur. Dan de aankomst op het grote Neerbosch. De kinderen die voor 't eerst meegaan kijken hun ogen uit. 't Is

ook bijna 'n compleet dorp met straten en gebouwen. En wat een reuzetent. Ze hebben een fijne plaats dicht bij 't podium. Voor Dorus wordt een gemakkelijke stoel gehaald. Hij zit prinsheerlijk rond te kijken. Als je ook bijna altijd thuis bent. Er zijn wel twaalf honderd kinderen. En ook nog een massa grote mensen.

Dorus luistert als een meneer door een microfoon begint te praten. Hij doet 't zo erg gezellig. Dan mogen ze eten. Broodjes en koffie. Lekker man. En na het danken gaan ze allemaal naar buiten. Eerst heeft een andere meneer alle namen van de Neerbosch-Cent-afdelingen afgeroepen en gezegd achter welke vlag ze moeten gaan opstellen. De kinderen van hun afdeling moeten achter de rode vlag. Even weifelt Pim. Er moet toch iemand bij Dorus blijven. Maar moeder knikt hem geruststellend toe. „Ik blijf wel bij Dorus,” zegt ze. „Ga maar gauw.”

O, wat gaat die tijd nu gauw voorbij. Ze doen leuke spelletjes. Dan lopen ze achter de drumband aan. Gezellig is dat. De kinderen wuiven naar Dorus die met een tevreden gezicht zit te kijken naar al die drukte. Dan moeten ze touwtjes aan elkaar knopen. Nu kan Dorus ook mee doen. En hij gaat ook mee naar 't zaaltje. Daar is het zo leuk. Er staat een hele grote houten bus op het toneel. Een meneer probeert een heel groot geldstuk er in te duwen. Hij klimt op een ladder, want anders kan ie er niet bij. Maar het lukt niet. Ja, toch, en dan zeggen ze ineens allemaal: „Oh, wat leuk!”

Want er gaat een groot houten luik open vooraan de bus, net een deurtje. En er komen zes meisjes uit. Ze gaan op een rij staan en zingen wat. De kinderen komen oren en ogen te kort want als de meisjes weer weg zijn komen er weer andere leuke dingen. Ze gieren van pret. En 't is veel te gauw voorbij.

Dan gaan ze naar de kapel. Moeder rijdt Dorus in het opvouwbare wagentje, dat ze meegenomen hebben. De jongens helpen duwen. In de kerk krijgt Dorus met moeder een fijn plaatsje vlak bij de preekstoel. Pim komt op de galerij. En dan zingen ze zo fijn en de dominee vertelt van die kleine korrels zand die samen de duinen vormen. En zo is het ook met 't geld dat al de

collectantjes voor Neerbosch ophalen in heel veel dorpen en steden van Nederland. Als ieder wat geeft, dan zijn al die kleine giften net de zandkorrels. En dan komen er net als van die kleine zandkorrels, die zo erg klein en nietig zijn, grote duinen. En van al die kleine giften uit heel Nederland komt het geld binnen voor Neerbosch. Dan zingen ze nog weer. O, wat is het druk bij het uitgaan van de kerk. In de tent krijgen ze allemaal een schaal kersen. Lekker zijn die. Zo sappig en zo rood, ze smullen. Maar ja aan alles komt een end. Ze hebben nog een lange reis voor zich. En hun bus is dan ook een van de eerste die de laan van Neerbosch weer uitrijdt. Ze wuiven nog eens en schreeuwen: „Tot volgend jaar!”

En dan gaan we met z'n allen achter de drumband

